

Χατζηχρηστίδης Γεώργιος, συνέντευξη, 16/05/2006

Αυτή την πείνα της Θεσσαλονίκης το '41 ήταν πείνα, μετά κάπως συνήλθε η Θεσσαλονίκη. Αλλά δεν παύει να είχαμε πάντοτε το σπίτι, που είχαμε τη γιαγιά, εκείνη τη θειά μας, Θεός συγχωρέσ' τη και πάλι, η οποία πάντοτε φρόντιζε εμάς, δηλαδή τα χωράφια μας εδουλεύοντο, τα δουλεύανε, παίρναμε το μερτικό μας. Δε στερηθήκαμε τίποτα. Εγώ δε θυμάμαι πείνα όταν λέγαν του '41 εδώ. Εδώ στα χωριά, γενικά μάλλον δεν πρέπει διότι οι πόλεις υποφέρανε από την πείνα. Ήτανε αλήθεια αυτή. Έτσι ήταν η αλήθεια.

- *Εδώ δεν υπήρχε πρόβλημα με την πείνα.*

Τίποτα. Κανένα πρόβλημα. Εδώ μάλιστα γινόντανε μόνο από μερικούς εκμετάλλευση, ερχόντανε. Φέρναν οι καημένοι αυτοί τα υπάρχοντά τους, οτιδήποτε, τα πουλούσανε για ένα ψωμί για δεν ξέρω τι λέγανε. Λέγανε, ακούγονταν αυτό, ακούγονταν. Αλλά οι πόλεις, όπως μάθαμε, υποφέραν πάρα πολύ. Εδώ τίποτα δεν καταλάβαμε εμείς.

Τα χωριά αυτό το καλό που έχουνε, μεταξύ τους, δεν πεινάνε διότι ο ένας τον άλλο βοηθάει, όσο μπορεί. Έχουν αυτό το καλό. Κατάλαβες; Ίσως κι αυτό και δεν άκουσα να λένε η τάδε οικογένεια, στον Εύρωπο μέσα εγώ τουλάχιστον δεν άκουσα δεν ξέρω αν ξέρουνε εκεί να μας το πούνε, δεν άκουσα όπως άκουγα για την πόλη Θεσσαλονίκη να πείνασε κάποιος και τα λοιπά, όχι. Λίγο πολύ, δε λέγω πλούσια όχι, όχι, φτωχικά μεν αλλά πάντοτε το ψωμί μας το είχαμε.